

[Erna Sørensen.]

for det viste sig jo, at selv fuldmægtig Beiners indlæg i radioen, der var meget klart og enkelt bygget op og forståeligt for alle, heller ikke bragte nogen reaktion hos lytterne. Det kan måske nok skuffe den højtærede justitsminister, som har bragt et så vigtigt og nyttigt forslag frem til behandling, efter at man nu i over 20 år har drøftet en ny arvelov til afløsning af Anders Sandøe Ørstedes gamle forordning. Mange kloge jurister har derimod i tidsskrifter, særlig i Ugeskrift for Retsvæsen, trukket enkeltheder frem og belyst dem, og det har givet os i udvalget anledning til at gennemgå disse paragraffer.

Man kan måske nok spørge, hvorfor det er gået sådan, at offentligheden ikke har haft den store interesse for arveloven. Jeg spørger mig selv, om det skyldes despekten for penge og deres svigtende værdi under de skiftende forhold. Det viser sig jo nu, at det, når stat og kommune har fået deres skatter, er svært at samle op til fremtiden, og jeg kunne tænke mig, at dette, at vi har en velfærdsstat med alle dens goder, måske har frataget den enkelte lysten til selv at samle sammen og videregive kapital til det næste slægtled. Men det er sikkert, at det er til gavn for samfundet, at der er nogle, som er indstillet på at samle og investere kapital til fremtiden, og det er da også på dette grundlag og på disse principper, at vor nye arvelovgivning er bygget op.

Det har ikke været besværligt at arbejde med lovforslaget, idet vi har haft det gode grundlag i kommissionsbetænkningen fra 1941 og i betænkningen fra det udvalg, der blev nedsat i 1954. Dette udvalgs forslag til en ny lov er udformet meget klart og forståeligt, også for andre end jurister, men jeg må alligevel udtrykke min glæde over, at den højtærede justitsminister ikke har fulgt alle udvalgets forslag. F. eks. har ministeren strøget bestemmelsen om, at den ene ægtefælle i et testamente skulle kunne fratage den anden ægtefælle retten til at sidde i uskiftet bo. Ligeledes har ministeren strøget

den gældende bestemmelse om, at en ægteemand kan bestemme, at hans efterlevende hustru kun kan råde med samtykke af en tilsynsværge. Det er bestemmelser, som ikke rigtig passer til vor moderne tid, hvor ægtefæller erigestillede og bør være fortrolige i deres dispositioner med hensyn til fællesformuen. Den udvikling, som har fundet sted, og som har modnet kvinderne til at tage ansvar, til at være med til at styre og råde i pengesager, må føre til, at man ikke skal kunne påtvinge dem en barnepige. Føler den pågældende kvinde, at hun ikke kan klare opgaven alene, er det noget andet; hun kan da søge hjælp enten hos en værge eller hos anden kyndig rådgiver.

Vi kan altså med enkelte undtagelser tiltræde lovforslaget med de ændringsforslag, der foreligger i dag.

De ændringsforslag, som vi sammen med venstre har været med til at stille, og som er nævnt af de ærede foregående ordførere, vil jeg også udtale mig om. I 1954, da arveloven sidst var til behandling, slettede man en arveklasse og blev altså stående ved, at fætre og kusiner skulle være det yderste led. Man var altså dengang enig om at blive stående derved, og jeg har ikke indtryk af, at der er sket noget, som kan ændre denne opfattelse. Jeg synes heller ikke, det er tilrådeligt, at man efter en så kort periode følger forslaget om at stryge denne arveklasse. Vi er da heller ikke under udvalgsforhandlingerne blevet overbevist om, at det vil være klogt at gøre det. Selv om det ikke er så mange tilfælde, det drejer sig om, synes vi, der må være en adgang også for fætre og kusiner til at deltage i arv. Der er i virkeligheden ingen motivering for at afskaffe reglen, kun dette, at det måske ville være lettere og mere praktisk for en skifteret. Jeg vil da i hvert fald gå ud fra, at det ikke er en politisk afgørelse, der er truffet, når den højtærede justitsminister ikke har villet vige på dette punkt, men holder fast ved, at denne arveklasse skal udgå. Jeg vil så nødig lægge det op i dette